

บทนำ

ฟ้ามืดแล้ว ถนนยามค่ำคืนเต็มไปด้วยแสงสีสวยงาม ร้านค้าต่างๆ ตกแต่งประดับประดาเพื่อให้เหมาะกับเทศกาลอันเต็มไปด้วยความรัก เทศกาลที่ใครต่อใครต่างมีความสุข... วาเลนไทน์

แต่ในช่วงเวลาแห่งความสุขของหลายๆ คน คงไม่มีใครสังเกตเห็นหรือคงมั่งยังมิมีมนุษย์ตัวเล็กๆ อีกคนที่มีแต่ความเศร้าในเทศกาลแห่งความรัก คนคนนั้นกำลังเดินฟังเพลงจากเครื่องเล่นเอ็มพีสามเล็กๆ เสียงเพลงเท่กล่อมอยู่ในโสตประสาททำให้เธอรำลึกถึงเรื่องเก่าๆ ที่ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นการเรียกความสุขหรือเรียกน้ำตา เธอยังคงคิดถึงเขาคนนั้นอยู่เสมอ...ผู้ชายซึ่งเป็นรักแรกของเธอ

เธอฮัมเพลงอยู่คนเดียวในขณะที่ก้าวขาเตรียมจะข้ามถนน แต่แรงกระชากจากด้านหลังทำให้เธอเสียหลัก แล้วรถมอเตอร์ไซค์ก็แล่นผ่านหน้าเธอไปหวุดหวิดด้วยความเร็วเหลือเชื่อ

"อยากตายหรือไงคุณ ชีวิตมันคงจะไม่มีค่าเลยสินะ!!"

เสียงแหบห้าวที่ดังแทรกขึ้นมากลบเพลงในหูของเธอไปจนหมด ไหว้ทวดตัวหันไปมองคนที่คว่ำเธอค้างอยู่ไม่ยอมปล่อย เธอเขินอายเล็กน้อย

เจ้าปลาน้อย

"มีคนตั้งหลายคนบนโลกที่อยากจะมีชีวิตอยู่ แต่ที่คุณกลับอยากตาย ถามหน่อยเหอะ รู้สึกอายต่อคนพวกนั้นบ้างมั๊ย"

เธอกะพริบตาปริบๆ มองคนพูด จับปลันนั้นข้อมูลจากสิ่งที่ดวงตาเธอเห็นก็แล่นสู่โสตประสาทการรับรู้ ชายหนุ่มผู้หวังดีคนนี้ก็คงจะคิดเหมือนเธอ

"พี่คริส... พี่คริสนี่นา"

"อ้าว ไวท์... ทำไมมาอยู่แถวนี้ล่ะ"

"ไวท์กำลังจะข้ามถนนนะค่ะ"

พวกเขายังอยู่ในท่ากอดเอวกัน ดูแล้วเหมือนเป็นคู่รักไม่มีผิด ไวท์เลยชี้ที่เอวบางๆ ของเธอ เขาจึงรีบปล่อยมือออกอย่างรวดเร็วด้วยอาการตกใจปนเขินอาย

"พี่ตกใจหมดเลย นึกว่าจะมีคนมาฆ่าตัวตายซะอีก"

"ไวท์ไม่ทำอะไรแบบนั้นหรอกค่ะ" คริสยิ้มน้อยๆ กับคำพูดของไวท์ ลัญญาณไฟเขียวแดงเปลี่ยนเป็นสีเหลือง แล้วก็สีแดงตามลำดับ คริสผายมือออกเหมือนเชิญให้เธอเดินข้ามถนนไป

"ปลอดภัยแล้ว ข้ามได้เลย"

"ขอบคุณค่ะ"

ระหว่างทางทั้งคู่เดินเคียงกันไป ความที่ไม่ได้เจอกันนานถึงสี่ปี ทำให้พวกเขาเกิดอาการกระดากอายอยู่บ้าง เวลาพูดคุยก็ดูจะเกรงอกเกรงใจกันมากขึ้นด้วย

"นี่ก็จะสามทุ่มแล้วนะ ทำไมถึงเพิ่งกลับบ้านล่ะ หรือว่าเพิ่งเดทกับแฟนเสร็จ" คริสแซวยิ้มๆ

"ไวท์ไม่มีแฟนหรอกค่ะ ไม่มีเวลาว่างขนาดนั้น ไหนจะต้องเรียน ไหนจะต้องอ่านหนังสือ ไหนจะต้องเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาล เรื่องแฟนอะไรเนี่ย ลืมไปได้เลย"

"เอ๊ะ? โรงพยาบาล? เข้าไปทำไม... ไม่สบายหรือไวท์ เป็นอะไรหรือเปล่า" คริสถามอย่างร้อร่น เพราะสำหรับเขาแล้ว คำว่าโรงพยาบาลมันฝังอยู่ในใจว่าต้องหมายถึงโรคหรืออะไรที่ร้ายแรง พอไวท์เห็นท่าทาง

แบบนั้นจึงรีบโบกมือโบกมือปฏิเสธแล้วอธิบาย

"เปล่าค่ะ คือไวท์เป็นนักศึกษาแพทย์ ตอนนี้อยู่ในช่วงชีนเวิร์ดนะค่ะ เลยต้องเข้าออกโรงพยาบาลบ่อยๆ เพื่อไปฝึกตามเวิร์ดต่างๆ แล้วก็ฝึกดูแลผู้ป่วย นี่ไวท์ก็เพิ่งจะได้ออกมาเดินเล่นกับเขา... เลยมาเดินคิดถึงเรื่องเก่าๆ เล่นๆ"

"เหมือนกันเลย... มาเดินคิดถึงเรื่องเก่าๆ"

บางทีเธอกับเขาคงจะคิดถึงเรื่องเดียวกัน แต่ต่างคนต่างไม่ได้พูดอะไรออกมา เรื่องเมื่อสี่ปีที่แล้วยังคงติดตรึงอยู่ในหัวเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน...

"ไวท์รีบกลับหรือเปล่า"

"คะ... อ้อ ไม่ค่ะ ทำไมเหรอ"

"ไปหาไอศกรีมกินแล้วนั่งคุยกันไหม เราไม่ได้เจอกันตั้งนานแล้วนี่"

คริสเอ่ยชวนด้วยท่าทางเก๋ๆ กังๆ ซึ่งขัดกับตัวเขาเหลือเกิน เขากลัวว่าไวท์จะคิดว่าเขาจีบเธอ... ส่วนไวท์เองก็แปลกใจกับคำชวนของเขาในทีแรก แต่เธอก็คิดว่าไม่แปลกหรอกถ้าจะนั่งคุยกันตามประสาคนรู้จักที่ไม่ได้พบกันนานแล้ว

"ก็ได้ค่ะ"

ทั้งคู่มายังร้านไอศกรีมที่อยู่ใกล้ๆ ในร้านตกแต่งด้วยลูกโป่งสีออกโทนต่างๆ ชมพูๆ เพื่อให้เข้ากับเทศกาล ไวท์เลือกนั่งติดกระจกเพื่อจะได้มองทิวทัศน์ข้างนอก เธอรู้สึกเพลินเมื่อเห็นผู้คนเดินไปมา คริสนั่งลงฝั่งตรงข้ามเธอก่อนจะเลิกแขนเสื้อขึ้นเพื่อความกระฉับกระเฉง เขายิ้มบางๆ ให้ไวท์อย่างอ่อนโยน

"กินอะไรดีไวท์"

"คะ? อ้อ ขอเป็นไอศกรีมช็อกโกแลตสองที่แล้วกันค่ะ"

พนักงานร้านเดินเข้ามารับออเดอร์ คริสมองไวท์อย่างงงๆ แต่ก็สั่งตามที่เธอขอพร้อมทั้งสั่งของตัวเองด้วย แล้วเขาก็หันมาเริ่มต้นพูดคุยหลังจากที่พนักงานเดินจากไป

"กินทีเดียวยังไม่อ้วนเลยหรอ ไม่กลัวอ้วนหรอไง"

"ขนาดตายยังไม่กลัวเลย กับแค่อ้วนจะต้องไปกลัวทำไมล่ะคะ"

คริสมองเด็กสาวตรงหน้าอย่างทึ่งๆ ทั้งความคิด ทั้งการพูดจาของเธอ เป็นผู้ใหญ่อายุเจนเขาตกใจ ไหว้ที่เขารู้จักเป็นคนร่าเริงสดใส แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความสดใสนั้นก็เปลี่ยนเป็นความเข้มแข็งและมีเสน่ห์จนยากจะห้ามใจไม่ให้มองได้ ผมสีดำขลับซึ่งยาวถึงแผ่นหลังกับริมฝีปากบางที่ขยับยิ้มพูดเหมือนจะตริ่งเขาเอาไว้ นัยน์ตาที่เคยสดใสซี้เล่นตลอดเวลาตอนนี้กลับเต็มไปด้วยความนึกคิด คงเป็นเพราะแบบนี้เขาถึงคิดว่า... ไหว้สวยจริงๆ

"พี่คริสเป็นยังไงบ้างคะ ทำงานเหนื่อยไหม เคยได้ยินจากพี่ชายนะคะว่าพี่คริสเพิ่งจะกลับมาจากเมืองนอก พอกลับมาก็ได้ทำงานเลย" ไหว้ถามขึ้นเมื่อเห็นว่าคริสจ้องเธออยู่นานจนเธอรู้สึกอาย เลยแก้มองไปเรื่องอื่น

"ก็มีบ้าง พี่ยังไม่ค่อยคุ้นกับระบบการทำงานเท่าไรแล้ว ไหว้ล่ะเรียนหมอทำทางจะหนักนะ"

"พอตัวคะ แต่ก็พยายามอย่างถึงที่สุดเหมือนกัน"

"ไว้อ่อยากเป็นหมอหรอ พี่นี่ไม่กล้าเลย พี่กลัวเลือด"

"ไว้อ่อยากจะช่วยคนอื่นนะคะ คิดแค่นี้จริงๆ ก็เลยเลือกเรียนหมอ"

ถึงแม้ในร้านจะเปิดเพลงเพราะๆ คลอเอาไว้ แต่เสียงครี้นๆ จากด้านนอกก็ยังดังขึ้นเบาๆ ให้ได้ยิน ไหว้มองออกไปนอกกระจกแล้วก็เห็นว่ามียอดน้ำจากบนฟ้าค่อยๆ เทลงมาประปราย เธอมองหยาดฝนที่พรำลงมา พลังถอนหายใจเมื่อคิดถึงอะไรบางอย่างที่เคยเกิดขึ้นในอดีต

"ฝนตก..." คริสเอ่ยขึ้นเบาๆ ไหว้พยักหน้า

"คะ ฝนตก... ฝนแห่งความทรงจำ"

"มีความทรงจำดีๆ เกี่ยวกับฝนนั้นหรอ"

"มากมายเลยคะ... พอเห็นสายฝนแล้วรู้สึกดี แต่ขณะเดียวกันก็เหงาจับใจ... พี่คริสอยากฟังความทรงจำพวกนั้นมั้ยล่ะคะ" ไม่รู้เพราะไม่มีเรื่องคุยหรือเพราะเธออยากเล่าเรื่อง ไหว้ถึงเอ่ยเรื่องเกี่ยวกับฝน

ขึ้นมา คริสมองเธอซึ่งกำลังทำหน้าเหงาๆ ด้วยใจที่เริ่มต้นไม่เป็นจังหวะ
เท่าไรหรอก จากนั้นจึงพยักหน้าช้าๆ
"เอาสิ... พี่เองก็อยากฟัง"

1

พระเจ้า

ใต้ท้องฟ้าสีคราม นกกระจอกตัวน้อยบินไปมาเหนือตึกสูงเหมือนกำลังเร่ร่ำกับอากาศ ฉันยืนเหม่อมองท้องฟ้าด้วยน้ำตาเอ่อล้น ก่อนจะถูกคลื่นน้ำลายอย่างยากเย็นเพราะเจ็บคอเนื่องจากการร้องไห้... ฉันแพ้... เหมือนพ่ายแพ้ทุกอย่าง... ชีวิตฉันจบสิ้นแล้ว

เวลานี้ฉันอาศัยอยู่กับพี่ชายและตาบ้ายย ฐานะที่บ้านเราไม่ดีนัก มีหนี้สินท่วมหัวเพราะแม่ติดการพนันและหนีเจ้าหนี้หายไป คนที่ต้องมารับผิดชอบภาระกระทำของแม่ก็คือตาบ้ายย ซึ่งแค่นั้นตาบ้ายยก็ลำบากจะแย่อยู่แล้ว พวกเขาจะต้องมาส่งเสียฉันกับพี่ชายซึ่งเป็นภาระสุดท้ายที่แม่ทิ้งไว้ให้เรียนหนังสืออีก ฉันรู้ว่าตาและยายไม่มีเงินมากพอที่จะส่งให้พวกเราเรียนหรอก ลำพังหนี้สินที่มีอยู่ก็แย่เต็มกลืนแล้ว และการที่ฉันไม่ได้ทุนเรียนคราวนี้ก็ถือเป็นเรื่องบัดซบที่สุด พี่ชายฉันยังทำงานหลังซดหลังแข็งส่งเสียตัวเองเรียนได้ มีแต่ฉันนี่แหละที่เป็นภาระอันหนักอึ้ง และฉันก็คิดว่าหนทางที่พวกเขาจะไม่ต้องมารับผิดชอบชีวิตอันไร้ค่าของฉันก็คือ... ความตาย

ฉันตัดสินใจมายืนเหม่อมองท้องฟ้าตรงสะพานสูงที่เบื้องล่างเป็น

//

เจ้าปลาน้อย

แม่น้ำเชี่ยวกราก ถ้าตกลงไปแล้วจะเป็นยังไงนะ คงจะเสียววูบเดียว แล้วเจ็บไม่ถึงนาที จากนั้นโลกทั้งโลกก็จะกลายเป็นสีดำ หมดแล้วซึ่งความ ตื่นรนต่อสู้กับโลกอันโหดร้ายอย่างนี้

สายลมพัดผ่านตัวฉัน ผมที่ปล่อยสลายปลิวสะบัดไปด้านหลัง ฉันหลับตาแล้วถอนหายใจเฮือกสุดท้าย ก่อนจะตัดสินใจเด็ดขาด ยื่นขา ไปข้างหน้ารอการสปริงตัวของขาอีกข้าง แต่แล้วขาก็ต้องหยุดชะงักเมื่อ มีเสียงทักขัดจังหวะดังขึ้น

"มีเหตุผลอะไรถึงจะตาย"

ฉันหันไปมองต้นเสียง ไม่แน่ใจนักว่าเขาคุยกับใคร แต่เท่าที่เห็น... ที่นี้มีฉันอยู่คนเดียว ผู้ชายหน้าตาซีดเซียวในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนกำลัง มองฉันอย่างสนใจ

"หนีปัญหา"

"ปัญหามันหนักหนาขนาดที่คิดจะตายเลยหรอ พอเห็นชีวิตซึ่ง ถูกสร้างจากเลือดเนื้อกำลังจะทำลายตัวเองอย่างนี้แล้ว มันอดอยากรู้ ไม่ได้ล่ะ"

เขาพิงตัวกับราวสะพานแล้วเอียงคอมองฉันที่กำลังยื่นมือมองเขาอยู่ เช่นกัน

"หนักสิ... ฉันถึงต้องหนีปัญหานั้น"

"ด้วยการฆ่าตัวตายนะหรอ"

"..."

"แปลก... คนบางคนอยากยื้อเวลาให้นานขึ้น แต่อีกคนกลับคิดจะ จบปัญหาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยไม่เลือกวิธีการ"

"นายจะไปรู้อะไร นายไม่ใช่ฉัน นายไม่มีวันเข้าใจ แล้วก็บอก ให้นำว่าการที่นายมาพูดปาวๆ แบบนี้ ไม่ได้ทำให้ฉันเลิกล้มที่จะตาย หรอกนะ"

ฉันพูดกับผู้ชายที่เพิ่งเห็นหน้ายังไม่ถึงสองนาทีด้วยอารมณ์โกรธ แต่เขาแค่ยกไหล่

"ฉันไม่ได้จะมาห้าม แค่อยากรู้ว่าคนที่กำลังจะตายคิดอะไร"

"..."

"ฉันเองก็อยากตายเหมือนเธอนะ... แต่ฉันยังสนุกกับชีวิตไม่มากพอ มีหลายอย่างที่ยังฉันยังไม่ได้อ่าน"

"ฉันก็ใช้ชีวิตของนายให้สนุกเถอะ ส่วนฉันขอจบแค่นี้แหละ ที่ผ่านมามีฉันสนุกและขมขื่นมากพอแล้ว"

ชายแปลกหน้าเดินเข้ามาหาฉัน ก่อนจะเงยหน้ามองฉันที่ยืนอยู่บนราวสะพานแล้วยิ้มให้ ฉันมองเขาอย่างประหลาดใจ

"ถ้าคิดจะตายจริงๆ ละก็ ขอให้มันเป็นอีกหกเดือนข้างหน้าได้ไหม"

"หมายความว่าไง"

"ถ้าเธอคิดว่าอยู่ไปก็ไร้ค่า ฉันให้คนอื่นอย่างฉันดูแลชีวิตที่เธอคิดว่ามันเฮงชวยนั้นแล้วกัน ส่วนหกเดือนหลังจากนี้ เธอจะทำยังไงก็เรื่องของเธอ"

"แต่ฉันอยากตายตอนนี้"

เขาทำท่าครุ่นคิดนิดหนึ่ง ก่อนจะเอามือลูบคางตัวเองเบาๆ แล้วพูด

"ถ้ารออีกหกเดือนแล้วค่อยตาย เธอจะไม่เหงานะ เพราะฉันจะตายพร้อมเธอด้วย โอเคไหม"

ฉันมองเขาเหมือนมองหมาใส่แว่นที่กำลังอ่านหนังสือปรัชญาอยู่ในหอสมุดแห่งชาติซึ่งไม่อนุญาตให้นำสัตว์เลี้ยงเข้าไป ในสายตาค้น เขาแปลกประหลาดขนาดนั้นเลยละ

"ทำไมฉันจะต้องทำตามทีนายขอด้วย ไม่ได้รู้จักกันเสียหน่อย แล้วอีกอย่างฉันก็ตั้งใจจะตายคนเดียว นายยุ่งอะไรด้วย ไหนบอกว่าชีวิตสนุกงั้นละ นายก็อยู่ของนายไปสิ"

"ฉันไม่ได้บอกว่าคุณชีวิตสนุก แต่บอกว่าอยากมีชีวิตอยู่เพื่อหาความสนุกต่างหาก เอาจ้ เรามาหาความสนุกด้วยกัน แล้วถ้ามันไม่สนุกอย่างที่เธอบอกจริงๆ เราค่อยไปจากโลกนี้พร้อมกันก็ได้"

เขาพูดพร้อมกับยื่นมือมาทางฉันที่กำลังดิ้นและไโรบางอย่างอยู่

"ทำให้นายถึงคิดว่าฉันจะตกลงยอมหาความสนุกกับนาย"

"เพราะดูท่าทางเธอไม่ได้อยากตายสักหน่อย"

"หมายความว่ายังไง"

เจ้าปลาน้อย

"คนที่อยากตายเขาต้องยิ้มให้กับความตาย ไม่ใช่ร้องไห้แบบเธอ"

"บางทีฉันอาจจะร้องไห้ให้กับเรื่องแย่ๆ ทั้งหลายในชีวิตก็ได้
ใจจริงฉันออกจะเบิกบานกับความตายที่กำลังไขว่คว้า"

ชายแปลกหน้าส่ายหน้าไปมาพร้อมกับทำปากจู้ๆ อย่างกวนๆ
พลงามือเขี่ยตุ้มตัวเองเล่น

"เธอไม่ได้อยากตายหรอก ที่ร้องไห้ะก็เพราะกลัว เธอกลัวและ
น้อยใจว่าชีวิตของเธอยังไม่ทันจะได้สนุกเลย กลัวจะมาจบลงแบบนี้
นั่นแหละที่เธอคิดล่ะ"

"ประสาท"

"เอาน่า ถ้าชีวิตเธอมันไม่มีค่าขนาดนั้นก็ยกมันให้ฉันเถอะ แค
หกเดือนเอง มาหาความสนุกให้ชีวิตเธอและฉันหน่อยจะเป็นไรไป"

ฉันมองชายตรงหน้านิดหนึ่งก่อนจะยื่นมือออกไป และจังหวะที่
ยื่นมือไปสัมผัสเขา เขาเจ้ากรรมก็ดันสะดุดพรีดกับอะไรบางอย่างทำให้
เสียหลักตัวเอนไปด้านหลัง

"กรีด!!!"

พรีบ!

เพื่อนนักเรียนของฉันถูกกระชากอย่างรวดเร็วทำให้ฉันเอนมา
ด้านหลังแล้วคิดว่ากอดชายแปลกหน้าอย่างไม่ตั้งใจ ตัวของฉันสั่นเหมือน
เจ้าเข้าเมื่อนึกว่าตัวเองเกือบจะตกลงไปอยู่แล้ว ชายแปลกหน้าที่ดึงฉัน
ไปไว้ในอ้อมกอดหัวเราะหึๆ ในลำคอ

"ก็บอกแล้วไงว่าเธอไม่อยากตาย"

ฉันกลับมาบ้านด้วยอาการงงๆ กับสิ่งที่เกิดขึ้นวันนี้ หลังจากทิ้งตัว
ลงบนเตียง ฉันก็ก้มลงมองดูมือตัวเองและนึกถึงสิ่งที่เพิ่งคิดจะทำไป ใน
ตอนนั้นฉันมองไปยังพื้นน้ำเบื้องล่างพลงาบอกกับตัวเองว่าตายๆ ไปเถอะ
แล้วดูสิ พอกลับมาบ้านตอนนี้ ฉันกลับรู้สึกกลัวเจ้าอารมณ์ชั่ววูบนั้น
ถ้าตอนนั้นไม่มีคนเข้ามาขวาง ร่างของฉันคงจะบิดเบี้ยวไหลไปตามแรง
เขี้ยวกรากของน้ำเรียบร้อยแล้ว

คนลึกลับที่เข้ามาช่วยฉันในตอนนั้นทำตัวราวกับเป็นพระเจ้า เขา
เอาแต่พูดให้ฉันคล้อยตามอย่างกับจะชักชวนฉันให้เป็นหนึ่งในสาวกลัทธิ
อะไรสักอย่างแน่ อะไรของเขาเนะเจ้าบ้านนั่น

'เอาน่า ถ้าชีวิตเธอมันไม่มีค่าขนาดนั้นก็ยกมันให้ฉันเถอะ แค่
หกเดือนเอง มาหาความสุขให้ชีวิตเธอและฉันหน่อยจะเป็นไรไป'

ความสุข? เอาสมองส่วนไหนคิดนะว่าฉันจะยอมสนุกกับเขาด้วย
นี่แหละที่ฉันบอกไงว่าเขาทำตัวเหมือนพระเจ้า คิดจะให้ฉันมอบชีวิตของ
ตัวเองให้กับเขาด้วยเหตุผลพิสดารนั้นเนี่ยนะ ผันไปเถอะ

'จำชื่อฉันเอาไว้เนะ ฉันชื่อว่า เป็นเจ้าของชีวิตเธอ'

'เจ้าของ? นายบ้าหรือเปล่า'

'ไม่บ้าหรอก เพราะเธอทิ้งชีวิตตัวเองลงไปใต้ม่าน้ำนั่นเรียบร้อยแล้ว
แล้ว และฉันก็เป็นคนดึงชีวิตเธอขึ้นมาใหม่ ต่อไปนี้เรามาสวนุกด้วยกันเถอะ
แป๊บเดียวเอง แคหกเดือน'

และตอนนั้นเองฉันก็เดินหนีเขามาด้วยความมึนงง งงที่ตัวเองยังไม่
ตาย งงกับอะไรหลายๆ อย่างจนมาตั้งสติได้ที่บ้านนี่แหละ

ฉันยังคงมาโรงเรียนเหมือนปกติ มาเรียนทั้งๆ ที่ไม่ได้จ่ายค่าเทอม
ในเมื่ออาจารย์ยังไม่ทวง ฉันก็จะหน้าด้านหน้าทหน้าเรียนต่อไปอย่างนี้
จนกว่าจะถึงที่สุด

"ไวท์"

"อ้าว ภาย"

ฉันหันไปยิ้มให้ภาย เพื่อนสนิทต่างห้องของฉัน ภายยิ้มสดใส
ก่อนจะทำสีหน้าวิตก

"นี่... เสียใจเรื่องทุนด้วยนะ"

"อ้อ...ช่างเถอะ ใครทำได้ดีกว่า คนนั้นก็ได้ทุนไป"

"แล้วคิดจะทำยังไงต่อ"

"อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด"

ฉันกับภายเดินไปคุยไป ดูท่ากายจะเป็นห่วงเรื่องเรียนของฉันมาก